

щата маймуна умѣла много добре да си подрежда дюшека, лѣгала на гърба и се завивала, като оставяла навънъ само дебелитъ си устни и носа. Въ това положение, безъ да мърда, тя прекарвала цѣла нощъ. Сжщиятъ орангъ-утангъ обичалъ спиртнитѣ пития. Той ималъ на разположение за обѣдъ шише вино, което изпивалъ по много особенъ начинъ: подавалъ напредъ като лъжица долната устна толкова много, че цѣлото шише вино могло да се излѣе въ нея. Тукъ орангъ-утангътъ наливалъ виното и го смучелъ, като го процеждалъ презъ зжбитѣ, и съ това искалъ да продължи удоволствието.

Другъ френски ученъ, Кювие, ималъ при себе си единъ орангъ-утангъ, за който е писалъ следното: „Нуждата отъ развлѣчение караше обикновено нашия орангъ-утангъ да търси хората, които познаваше и да избѣгва самотата, която не обичаше. Тази нужда го накара единъ день да направи нѣщо, въ което се виждаше неговиятъ умъ. Орангъ-утанга държехъ въ една стая близо до салона, гдето обикновено се събираха гоститѣ. Много пжти той се бѣ качвалъ върху единъ столъ, за да отваря вратата на салона. Мѣстото на този столъ бѣше обикновено близо до вратата, която се затваряше съ едно езиче. Единъ пжтъ, за да му попрѣчатъ да влѣзе, бѣха махнали стола отъ обикновеното му мѣсто. Щомъ се затвори вратата, тя отново се отвори и орангъ-утангътъ слѣзе отъ сжщия столъ, който бѣше донесълъ, за да може да стигне ключалката.“

Женскиятъ орангъ-утангъ твърде много обича малкитѣ си и е готовъ да жертвува своя животъ. Единъ пжтешественикъ разказва, че при единъ ловъ